

Bødebeløbet, naar henses til, at den forekrevne Bøde bliver at paalægge hver af de skyldige for sig, navnlig hvor Forseelsen er begaaet af flere i Forening, kunne blive meget betydeligt, men dette er jo kun naturligt, da det her drejer sig om et uredeligt Forhold, der ligger nær ved de i Straffelovens §§ 155 og 252 omhandlede.

I øvrigt skal man med Hensyn til Paragrafferens Indhold bemærke, at det er i Overensstemmelse med, hvad der i Almindelighed gælder med Hensyn til fiskale Lovovertrædelser, naar der ligesom i Forslagets andre Straffebestemmelser gives Finansadministrationen Ret til at ordne Sagen i Mindelighed med Erlæggelse af en lavere Bøde end den lovbestedte, samt at man maa anse det for nødvendigt, at der aabnes Adgang til at faa Sager angaaende Overtrædelse af de heromhandlede Straffebestemmelser behandlede efter Reglerne for kriminelle Sager, da de Momenter, hvorpaa Strafskylden beror, vanskelig ville kunne ventes oplyste under en almindelig civil Sag.

Til § 39.

Denne Bestemmelse svarer til Stempelovens § 87. Det vil findes naturligt, at den foreslaas udvidet til at omfatte ogsaa overordentlige Skifteforvaltere, uanset at de ikke ere Embedsmænd saaledes som de ordinære Skifteforvaltere, da de dog ligeoverfor det offentlige have samme Pligt som disse til at paase, at Afgifterne berigtiges i de af dem behandlede Boer.

Til § 40.

Det her fastsatte har nærmest Karakter af en Tvangsbestemmelse, sigtende til at sikre Opfyldelsen af den i § 35 omhandlede Anmeldelsespligt. Naar man desuagtet i Modsætning til Reglen i § 36, 3die Stykke, har ment at burde forbeholde de paagældende Adgang til at forlange Finansministeriets Afgørelse prøvet ved Domstolene, beror dette dels paa, at det her drejer sig om en mere almindelig Handlepligt, hvis Opfyldelse efter Omstændighederne kan være forbunden med

nogen Ulejlighed, dels paa, at Afgørelsen af Spørgsmaalet om Anmeldelsespligtens Tilstedeværelse kan komme til at bero paa en Bedømmelse af den paagældende Stiftelses eller Institutions hele retlige Beskaffenhed og derfor ikke synes at egne sig til ren administrativ Afgørelse.

Til § 41.

Efter § 1 i Lov om Udpantning af 29. Marts 1873 er det almindelig Regel, at alle egentlige Statsafgifter kunne indrives ved Udpantning, og dette bør da ogsaa kunne ske med Hensyn til de samme eventuelt paaløbne Renter. Derimod er det ikke den danske Lovgivnings almindelige Regel, at Straffebøder inddrives ved Udpantning, men en til den her foreslaaede svarende Regel findes dog i § 46 i Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten af 15. Maj 1903, og den synes stemmende med Forholdets Natur, hvor det drejer sig om fiskale Bøder, der ere paalagte af Administrationen. Har Sagen været gjort til Genstand for Rettergang, synes der derimod ikke Grund til at fravige den sædvanlige Regel om Bødernes Afsoning.

Til § 42.

Uagtet dette Lovforslag indeholder adskillige Bestemmelser angaaende Skifteforvalternes Virksomhed med Hensyn til Afgiftens Beregning og Opkrævning, have disse selvfølgelig ikke kunnet blive udtømmende. De nærmere Regler ville derfor rimeligst være at fastsætte af Finansministeriet efter Samraad med det Ministerium, hvorunder Skifteforvalterne henhøre.

Til § 43.

Af de nugældende Love om Arveafgift omfatter Forordningerne af 12. September 1792 og 8. Februar 1810 ikke blot det egentlige Kongerige, men ogsaa Færøerne. Dette gælder derimod ikke om Loven af 19. Februar 1861, og da der endvidere findes særlige Regler angaaende Afgiftens Anvendelse paa Færøerne, har man anset det for rettest ikke at inddrage denne Landsdel under det foreliggende Lovforslag.